

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

«Господь накаже
своєму благословенню
бути з тобою
в коморах твоїх,
та в усьому,
чого доторкнеться
рука твоя»
(Повт. Зак. 28:8).

БОЖІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Ваші благословення, коли ви їх промовляєте, набувають великої сили завдяки могутності Господа. Якщо ви говорите те, що бажає почути Господь, життя ваших дітей і онуків починає змінюватися.

2

ЯК СОФІЯ НАВЧИЛА МЕНЕ БУТИ ВІЛЬНОЮ

Давайте цінувати особливості і свободу кожної людини й вчитися любити по-справжньому.

3

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПРИМНОЖЕННЯ

Можливо, вам здається, що Творець дав вам зовсім мало, щоб ділитися ще з кимось. Однак не сумнівайтеся: Бог може примножити те, що ви маєте, якщо ви готові віддавати.

5

ПОШИРЕННЯ ХРИСТІАНСТВА СЕРЕД КЕЛЬТІВ

Протягом 600 років саме кельтські християни були активними місіонерами.

6

...СПРАВЖНЬОЇ ВІРИ СВІЧА

Кожна людина, яка живе на цій землі, у щось вірить. Хтось вірує у свої сили, хтось у різних богів, але напевно більшість вірять у Всемогутнього Бога. Якою ж є справжня віра? Як вона проявляється у житті людини, як змінює її?

8

ТАЄМНИЦЯ ЩОДЕННОЇ ЛЮБОВІ

Забезпечити комфортні емоційні умови вдома – означає створити романтичну атмосферу.

10

А ВИ ЛЮБИТЕ ШОКОЛАД?

Шоколад є невід'ємною частиною життя багатьох людей... «Шокоголізм» – залежність від шоколаду. Дослідження наркотичних речовин на психіку показали, що схильність до наркотиків обумовлена формуванням «незвичайних» медіаторів у людському мозку.

11

ДІЗНАЙСЯ ПЕРШИМ

12

Ризик

- Сміятися – це ризик видатися нерозумним.
- Плакати – це ризик видатися сентиментальним.
- Тягнутися до іншого – це ризик втягнутися у стосунки.
- Показувати свої почуття – ризикувати тим, що ти покажеш свою справжню сутність.
- Ділитися з людьми своїми думками й мріями – це ризик їх втратити.
- Любити – це ризик залишитися без взаємного почуття.
- Живучи, ти ризикуєш померти.
- Надіятися – це ризик зневіритися.
- Намагатися – це ризик зазнати поразки.

Однак ризикувати варто, тому що найбільший ризик і небезпека – коли нічим не ризикуєш. Людина, котра нічим не ризикує, нічого не робить, нічого не має і є ніким. Можливо, така людина уникає страждань, але вона не може вчитися, відчувати, змінюватися, рости, любити, жити. Перебуваючи в тенетах надійності, вона стає рабом, адже заплатила своєю свободою.

Тільки той, хто ризикує, – вільний.

Макс ЛУКАДО

Підказки зі світу природи

Розвиваючи технології, люди копіюють інженерні рішення, які існують у світі рослин і тварин. Наука біоніка займається пошуком таких ідей.

Наведемо приклади конструкторських ідей, запозичених у природи.

- Структура голівки стегнової кістки людини, яка легко витримує вагу тіла, надихнула винахідників на створення конструкції Ейфелевої вежі в Парижі.
- Застібка «липучка» запозичена у плодів лопуха, які мають здатність чіплятися за одяг, а застібка «блискавка» – у пера птахів.
- Структура листя лотоса допомогла у створенні самоочисного покриття, яке ефективно відштовхує воду й бруд.
- Створення обшивки кораблів, схожої на еластично-пружну шкіру дельфіна, дозволило збільшити їхню швидкість.
- Створено штучний аналог павутини – келар, цей матеріал використовують для виготовлення бронезилетів.
- За принципом дії ехолокатора кажанів (в ультразвуковому діапазоні) був спроектований прилад для сліпих «Орієнтир», так само працюють і сучасні радари (у радіодіапазоні).
- Занурення підводного човна здійснюється за допомогою закачування води в спеціальні камери, як це роблять морські головоногі молоски наутілути.
- Політ метелика надихнув конструкторів на створення гелікоптера (техніка її польоту особлива і має маневреність, яка і не снилася пілотам), а структура крила метелика, яке складається з 1000 частин – на створення даху Мюнхенського олімпійського центру.

Можна й далі наводити безліч прикладів. Учені бачать великі перспективи у використанні інженерних ідей, які знаходять у живій природі. Наприклад, створення міста-вежі за принципом конструкції дерева та ін. Учені намагаються відтворити здібність лапок невеликої тропічної ящірки гекона прилипати навіть до відполірованої поверхні за рахунок збільшення контактної площі за допомогою дрібних щетинок (5000 на одному квадратному міліметрі), кожна з них має до тисячі розгалужень. Але поки не вдається досягнути такої досконалості, як у природі.

Хіба можна подумати, що унікальні інженерні природні дива, які сучасні вчені інколи навіть не можуть відтворити, є продуктом сліпого випадку? Чи не розумніше прийняти той факт, що існує Творець усіх цих див, розум Якого набагато досконаліший за людський?

За книгою Олени
Титової «Я воскресну
щасливо делами
рук твоих»

Божі благословення

«Обійняв їх і,
поклавши на
них руки,
благословив»
(Марка 10:13)

Дізнавшись про дивовижний досвід благословення свого внука, я вирішила дослідити походження поняття «благословення», щоб переконатися: те, що я роблю, узгоджується зі Святим Письмом. Відкривши Біблію, я з'ясувала, що початок ідеї благословення поклав Господь. Це був Його задум, а не людський. Прочитавши перші 34 вірша Біблії, я виявила, що слово «благословення» зустрічається в них тричі.

Книга Буття 1:22 повідомляє, що Бог благословив жителів морських і прісних вод, пташок, сказавши їм: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте воду в морях, а птаство нехай розмножується на землі!». Після того як Господь створив чоловіка й жінку за Своїм образом і подобою, Він благословив їх словами: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» (Бут. 1:28). Третій раз слово «благословляти» ми знаходимо в Бутті 2:3: «І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив».

Бог мав причину, щоб ввести поняття «благословення». Це було необхідним для здійснення Божого плану щодо людства тут, на Землі. Знаючи, що падіння Адама призведе людську расу до загибелі, Господь уклав завіт – формальну угоду, яка має законну силу (благословення), – щоб допомогти людям.

СИЛА БЛАГОСЛОВЕННЯ

Через благословення Бог посиляє свою надзвичайну силу; неможливе стає можливим; люди наділяються силою, засобами, необхідними якостями для досягнення матеріального благополуччя; отримують духовну владу.

Наш праотець Авраам був першою людиною, що отримала благословення завіту з Богом, яке містить сім обітниць (Бут. 12:2, 3):

- «І народом великим тебе Я вчиню;
- і поблагословлю Я тебе;
- і звеличу ймення твоє;
- і будеш ти благословенням;

- і поблагословлю, хто тебе благословить;
- хто ж тебе проклинає, того прокляну;
- і благословляться в тобі всі племена землі!»

Без сумніву, це благословення має величезну силу, допомагаючи нам прожити успішне життя для Бога. Тому немає нічого дивного в тому, що ворог наших душ не хоче, щоб ми благословляли своїх дітей. Однак ми не можемо дозволити сатані відібрати у нас цей привілей. Як спадкоємці Божого Царства, ми маємо вчитися проявляти владу, дану Богом віруючому, обіцяну нашим дітям і внукам.

БОЖІ БЛАГОСЛОВЕННЯ ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ

Пам'ятайте: те, що Бог обіцяв Аврааму, Він обіцяє і нам з вами як його нащадкам. «І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу» (Бут. 22:18).

Оскільки джерелом земного благословення є Бог Отець, воно може стати нашим здобутком через Сина Його Ісуса Христа (див. Гал. 3:14). Ви знаючи Ісуса своїм Спасителем і Господом, ми стаємо дітьми Божими та наслідниками Авраама.

Увійшовши в Божу сім'ю, ми отримуємо доступ до благословень, які були дані Аврааму. І так само ми можемо передавати благословення Господа своїм дітям і внукам, як це робили наші праотці. Син Авраама Ісак благословив Якова: «І хай Бог тобі дасть з роси Неба, і з ситості землі, і збіжжя багато й вина молодого!» (Бут. 27:28). Яків, коли прийшов час по-

мирати, покликав своїх дванадцятьох синів і промовив над кожним пророчі слова, і «поблагословив їх, – кожного за благословенням його поблагословив їх» (Бут. 49:28).

Наш Небесний Отець залишив Своїм дітям дивовижний спадок. Він дав нам усе необхідне для повноцінного фізичного, духовного та матеріального життя. Він пообіцяв навіть розділити з нами Свою славу.

БЛАГОСЛОВЛЯЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ І ВНУКІВ

Якщо ви батько, мати, бабуся чи дідусь і належите до Божої сім'ї через віру й кров Ісуса Христа, ви маєте духовну владу над усією вашою родиною. Ви маєте силу й владу передавати благословення своїм дітям і внукам.

Ваші благословення, коли ви їх промовляєте, набувають великої сили завдяки могутності Господа. Якщо ви говорите те, що бажає почути Господь, життя ваших дітей і внуків починає змінюватися. Тому уважно ставтеся до своїх благословень і завжди будьте точними у висловлюваннях.

Наш Господь Ісус Христос показав нам приклад, як потрібно благословляти дитину. Коли батьки приносили до Нього своїх дітей, «щоб доторкнувся до них», Ісус «обійняв їх і, поклавши на них руки, благословив» (Марка 10:13, 16). У Новому Завіті багато написано про покладання рук, з метою наділити особливим даром згори. Я вірю, що це важливо – доторкнутися до дитини з добротою та ніжністю, коли ви передаєте їй слова благословення.

Як Софія навчила мене бути ВІЛЬНОЮ

Підготувала Ніна Попова

Коли я була дитиною, мене любило багато людей, але бабуся Софія любила по-особливому. Зазвичай знайомі виявляли свою симпатію до мене в межах установлених норм, які я або розуміла, або створювала сама, і ніяких запитань і сумнівів не виникало. Цих норм легко було дотримуватися: якщо люди любили мене, значить, мене можна було любити; якщо я догоджала їм, я була щасливою; якщо мені не вдавалося їм догодити, то вони мали повне право розчаруватися в мені.

Утім, бабуся Софія любила мене по-іншому. Я знала про її любов, тому що вона часто говорила мені про це й доказувала на ділі. Навіть коли я влаштувала в її домі безлад, вона все одно мене дуже любила. Вона приймала мене з усіма моїми добрими й недобрими вчинками, тому мені не потрібно було намагатися догодити їй. Для неї я була просто радістю, і я сприймала її любов як свободу.

Та з віком мені все важче було вірити в ті чудові слова, які говорила мені бабця. Можливо, я стала занадто зайнятою, щоб проводити з нею багато часу, і її голос заглушили інші голоси, які переконали мене в іншому. Можливо, мені було комфортніше з моєю системою, тому що вона діяла. Я була цілеспрямованою, і люди зауважували й цінували це. Можливо, я соромилася своїх помилок. І коли бабуся Софія починала розмовляти зі мною, я уникала її благословень і не сприймала її похвалу, бо мені здавалося, що це неправда.

На щастя, її любов усе ж перемогла мій спротив. І навіть коли розум моєї бабці погас внаслідок хвороби Альцгеймера, її любов продовжувала зігрівати мене. І це було чудово, тому що вона мені знадобилася після народження дитини.

Коли народилася наша перша донька, я назвала її Софією на честь прабабусі. Я уявляла, як моя донька кружляє в ошатній сукні, з великими бантами в кучерявому волоссі. Звичайно, вона заговорить і почне ходити раніше, ніж її однолітки, і буде радувати вихователів у садочку. У неї будуть бездоганні манери, зовнішність і гардероб. Вона добре поводитиметься з маленькими дітьми й зможе підтримати розмову з будь-яким дорослим у будь-якій ситуації. Вона обов'язково буде відмінницею, переможницею конкурсів і чудовою спортсменкою з витонченою фігурою. І, звичайно, я радітиму кожній хвилині такого життя.

Коли виявилось, що моя донька байдуже ставиться до думки інших людей, а також до своєї зовнішності й манер, я відчула себе розгубленою. І хоча зовні вона не була точною моєю копією, за характером вона виявилася моєю повною протилежністю. Чесно кажучи, коли я не дивувалася, я їй нишком заздрила. Я ніколи не була такою вільною, як вона, з того часу як дитиною спілкувалася з бабусею.

Під приводом, що хочу допомогти своїй доньці стати привітнішою в спілкуванні з іншими людьми, я змушувала її підкорятися моїм вимогам, намагалася змінити її. Вона опиралася, а я кричала на неї. Це були не ті стосунки, про які я мріяла. Чесно кажучи, я не змогла любити Софію такою, якою її створив Бог, намагалася створити з неї особистість за своїми мірками. «Чому ти не дозволяєш мені бути собою?» – з відчаєм запитувала донька.

Іноді мені здавалося, що я її просто не люблю, і ця думка дуже мене лякала. Я не усвідомлювала, що на глибинному рівні всі мої сподівання щодо Софії здійснилися: вона була здоровою дитиною з хорошим характером. Про це я мріяла найбільше, коли вона була маленькою. Та з часом я почала вимагати від неї все більше й більше. І тепер ми залежали від моїх завищених і нереальних вимог, які лягли важким тягарем на її плечі. Мені як матері потрібно було відпустити нас обох на свободу.

Протягом цього часу розум моєї бабусі Софії швидко згасав. Коли я приїжджала провідати її, ми могли сидіти мовчки цілу вічність, а потім вона раптом починала говорити. Як це буває з такими людьми, вона говорила про одне й те ж знову й знову. Здавалося, вона вже не пам'ятає, хто я, тому я не знала, чи вірити її звичним словам: «Я люблю тебе. Я так горджуся тобою. Ти така гарна. Ти така розумниця. Господь бачить тебе й знає, що ти добра мати».

Та потім сталося диво: я знову повірила, що я справді така. І коли я повірила цьому, я почала вірити, що й моя донька така сама. Я зрозуміла, що не виявляла любові до доньки, тому що не подобалася сама собі, особливо як мати. Усе своє життя я любила інших людей тільки тоді, коли це були симпатичні люди, яких можна було любити. Проте Софія не збиралася відповідати моїм очікуванням. Обидві Софії були вільними особистостями й не дозво-

ляли нікому тиснути на них, а я більше не могла опиратися їм.

Можливо, вперше за своє життя я почала любити так, як моя бабуся. Спроба змусити доньку поводитися так, як мені хотілося, не була любов'ю, це був контроль, і я більше цього не хотіла.

Одного жовтневого ранку, коли Софія навчалася в першому класі, я вирішила звільнити її від тенет вимог, якими я її полонила. Я вирішила свідомо дати їй свободу, щоб вона могла стати тим, ким вона була створена.

З тієї миті моє життя змінилося, я почала любити свою доньку по-справжньому. Вона мені подобається такою, якою вона є. Вона така мила, чудова, і не тому, що такою її зробила я, але тому що вона такою народилася.

Нарешті я зрозуміла, що звичні слова моєї бабусі: «Я люблю тебе. Я горджуся тобою. Ти така гарна. Ти станеш чудовою мамою», – стосуються й моєї доньки. Коли я почала говорити їй ці слова щиро й впевнено, вони стали для нас обох порятунком.

Я назавжди залишусь боржницею своєї бабусі, яка любила мене щиро і вільно, незважаючи на мій опір, поки я не повірила їй. Також хочу сказати, що я дякую своїй доньці за звільнення від законів максималізму й спроби укласти з нею вигідну угоду, яку я вважала любов'ю. Проте згідно з тією любов'ю, якої мене навчили обидві Софії, я їм нічого не винна.

Христос сказав Своїм послідовникам: «Даром отримали – даром давайте» (Матв. 10:8). Цю заповідь можна застосувати в стосунках з іншими людьми. Ми всі створені унікальними, неповторними. У кожного з нас є мета в загальному плані життя й вічності. І особистість кожного з нас – те, якими ми були створені, – відіграє важливу роль у здійсненні нашого призначення в житті. Люди, які люблять нас, приймають і цінують нас з усіма нашими особливостями й притаманними нам якостями.

Коли ми думаємо про інших людей, ми маємо пам'ятати, що вони також створені з певною метою. Вони також унікальні. Вони не призначені стати нашими двійниками, повторенням нас самих чи нашим додатком. Навпаки, у кожного є свої функції. Давайте цінувати особливість і свободу кожної людини й вчитися любити по-справжньому.

Справжнє прощення

Про одних людей кажуть, що вони довго ображаються, про інших, навпаки, – що вони швидко відходять, тобто прощають образу легко і досить швидко. З такими людьми набагато легше будувати стосунки. «Та я не ображаюсь!» – каже така людина, і на душі відразу стає спокійніше, якщо тільки вона потім не додає: «Але спілкуватися з тобою не буду!»

Що ж таке прощення? На перший погляд, це просто: не гніватися на людину, поводитися з нею привітно, намагатися зрозуміти її мотиви. Як кажуть: зрозуміти – значить пробачити. І все? Та чи справжнє це прощення?

У молитві «Отче наш» Ісус промовляє такі слова: «...прости нам гріхи наші, як і ми самі прощаємо кожному боржникові нашому» (Луки 11:4). Господь звертає нашу увагу на те, що слова про прощення повинні звучати в щоденній молитві, а саме прощення має бути для нас природним. Ісус показує, що наше та Його прощення повинні бути однаковими. Для того щоб краще зрозуміти це, давайте поміняємо місцями частини речення й подивимося на результат: «Як я хочу, щоб Отець Небесний простив мене, так і я буду прощати кожного, на кого ображаюсь».

А тепер подумаємо про те, якого прощення ми очікуємо від Бога. Уявіть себе спасеними. Ось Отець пробачив вам усі гріхи й подарував вічне життя. Як Він має ставитися до вас? А якби раптом виявилось, що Господь «простив» вас, але пам'ятає ваш гріх і не вважає вас гідними вічного життя. Якби Ісус не ображався на вас, але залишався розчарованим і бажав триматися від вас подалі, чи було б таке життя раєм? Думаю, ні.

Звичайно, наш Господь прощає по-справжньому: «...і не буду вже згадувати їм гріха!» (Єрем. 31:34). Він говорить про нове життя й не згадує про минулі гріхи. Прощаючи, Бог примиряється з людиною та відновлює взаємини.

Таким має бути справжнє прощення. Це примирення не лише зовнішнє, а й внутрішнє, в глибині серця; це відродження стосунків з людиною, заснованих на любові; це зцілення душі від ран, болю й розчарування. Це дуже важко зробити людині, але можливе для Бога. У відповідь на щирі молитви Він дарує прощення й очищення для кожного змученого людського серця.

Лариса ЧУХАСЬ

Не поспішайте засмучуватися

Можливо, ви знаєте, що керівнику однієї з великих компаній вдалося уникнути смерті під час терористичної атаки будівель Всесвітнього торговельного центру 11 вересня 2001 року лише через те, що він уперше повів свого сина в дитячий садок. Ще один юнак залишився живим, тому що була його черга йти по пірижки. Якесь жінка запізнилася на роботу, тому що не почула, як зазвенів будильник.

Деякі затрималися через затор на автостраді Нью-Джерсі. Один із працівників запізнився на автобус. Інша жінка облилася кавою, і їй потрібен був час, щоб перевдягнутися.

У когось не заводилася машина, хтось повернувся, щоб відповісти на телефонний дзвінок, хтось не зміг спіймати таксі. А один чоловік взяв того ранку нові туфлі, але поки добирався на роботу, натер мозоль і зайшов в аптеку, щоб купити лейкопластир. Саме тому він зараз живий.

Коли я стою в заторі чи повертаюся, щоб відповісти на телефонний дзвінок, коли трапляються всі ці дрібниці, які дратують мене, я думаю, що це саме те місце, де я маю бути. Наступного разу, коли вам видасться, що все йде не так і ви стоїте на кожному світлофорі, не засмучуйтеся і не втрачайте терпіння – Бог береже і турбується про вас.

Спасибо

Спасибо, Господи, что Ты меня так любишь,
Что крепко держишь в праведных руках.
Когда мне трудно, Ты меня голубишь,
Когда грешу – наводишь стыд и страх.

Твои надежные обетования
Дают возможность каждого спасти.
Благодарю, что после всех страданий
Могу я снова мир приобрести.

Спасибо за минуты утешенья,
За ласковые добрые слова,
Спасибо за тревоги и волненья,
Когда бываю в чем-то не права.

За то, что мой характер проверяешь,
Даешь надежду, веру и любовь,
За то, что каждый день благословляешь,
Спасибо говорю я вновь и вновь.

Алла Джеджелий

Чи мали перші християни ІКОНИ?

Сьогодні багато християн навіть не уявляють свого релігійного життя без ікон, адже вони думають, що в християнстві так було завжди. Однак давайте дослідимо історичні свідчення й біблійні тексти про поклоніння зображенням.

Валерій ТАТАРКІН

Використані уривки
з книги «Возвращаясь
к истокам христианского
вероучения»
www.apologetica.ru

Згадаємо другу заповідь Закону Божого: «Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я – Господь, Бог твій, Бог заздрисний...» (Вих. 20:4, 5).

Цією постановою Господь бажає вберегти Свій народ від «обожнення» когось з людей чи якихось речей. Бог не хоче, щоб ми їм поклонялися та влаштовували релігійне служіння. Чи забороняє друга заповідь поклоніння іконам? Богослови різних християнських конфесій давно дискутують з цього приводу.

Представники церков, у яких поширене поклоніння іконам, вважають, що вони не ставляться до ікон, як до Бога, не вклоняються їм, а просто шанують їх. Тобто вони шанують тих, хто зображений на іконах, і моляться їм, а не самій іконі. При цьому деякі богослови уточнюють, що чудеса походять не від ікон, а від Бога, тому своїми вчинками вони не порушують другу заповідь.

Що ж мав на увазі Господь, коли давав людям другу заповідь? Бог Своєю рукою написав на кам'яних скрижалях, щоб люди не служили й не вклонялися ніяким зображенням та кумирам! Тобто друга заповідь забороняє не тільки поклоніння ідолам, які символізують інших богів, а також вшанування всього живого й неживого, що не є Богом. Щоб переконатися в цьому, прочитайте першу заповідь Декалогу: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною!» (Вих. 20:3).

Уважно прочитавши цей текст, ми можемо побачити, що поклоніння іншим богам Творець заборонив уже в першій заповіді. Отже, друга заповідь, не повторюючи першу, проголошує не тільки про інших богів, але говорить про кумирів і зображення. У другій заповіді йдеться не лише про поклоніння ідолам. У ній Бог повідомляє нам, що вся увага має належати тільки Йому.

У Біблії ми читаємо, що раніше центром богопоклоніння віруючих був тільки живий Бог. А тепер значна частина богослужіння спрямована не до Самого Господа, а до особистостей чи предметів, які якимось чином «пов'язані» з Ним. Іконам влаштовують хрестову ходу, їм присвячують пісні, свята, дають імена, перед ними кадять, їх прославляють, цілують, їхніми іменами називають храми й монастирі, перед ними стають на

коліна, запалюють свічки... Хіба це не релігійне служіння? Утім, згадайте, про що говорить друга заповідь: не служи кумирам і зображенням!

У результаті між Богом і людиною постають «посередники». І подяка за чудо, яка має належати лише Богу, ділиться між Господом і «посередником». Тому такі віруючі багато уваги приділяють святым і святиням. А цей час можна було присвятити Богу: дослідженню Його Слова, Його заповідей, прославленню Господа, служінню Йому в справі поширення Євангелія.

У часи, описані в Старому й Новому Завітах, віруючі не робили зображень пророків і апостолів, не мали святих і святинь, яких шанували та яким служили. Так було до IV ст. (тобто протягом майже 300 років після смерті Христа й апостолів).

Починаючи з IV ст., у Церкві почали з'являтися нові традиції: вшанування живих і мертвих служителів, введення нових (спільних з язичниками) свят... А перші ікони з'явилися лише в VI ст.

Сьогодні іноді зображення з катакомб вважають першими іконами. Але це не так. Багато богословів та істориків підтверджують, що ті зображення за функціями не були схожі на сучасні ікони. Малюнки в катакомбах мали символічне значення й використовувалися для оформлення. Перед зображеннями на стінах і стелі фресками не ставали на коліна, до них не молилися, їх не цілували, перед ними не ставили свічок, їм не кадили, не приурочували свят та ін.

Деякі богослови частково визнають цей факт. Ось як про історію ікон і живопису писав доктор богослов'я, історик Православної церкви, протоієрей Олександр Шмеман (1921 – 1983): «Рання Церква не знала ікону в її сучасному догматичному значенні. Початок

християнського мистецтва – живопис катакомб – має символічний характер... Це не зображення Христа, святих чи різних подій священної історії, як на іконі, а вираження певних думок про Христа й Церкву».

Відомий православний письменник, випускник Свято-Сергіївського православного богословського інституту В. В. Лепахін у своїй книзі «Ікона й образ» пише, що створення ікон почалося у візантійський період (Візантія – держава, яка сформувалася 395 року внаслідок остаточного розподілу Римської імперії) і богословські твердження про поклоніння іконам з'явилися також тоді.

Історичні документи показують, що ідея поклоніння іконам із зображенням Христа міцно вкоренилася у свідомості церковних керівників тільки в кінці VII ст. Вісімдесят друге правило VI Вселенського (православного) Трульського собору 691–692 рр. наказує замінити в храмах зображення агнца на людський образ Ісуса: «На деяких чесних іконах зображується... агнець... показуючи нам істинного агнца, Христа, Бога нашого... Наказуємо відтепер образ агнца, який бере на себе гріхи світу, Христа, Бога нашого, на іконах зображати в людській подобі, замість... агнца».

Напевно, після цього в богослужіннях почали активно використовувати зображення Ісуса та святих. Утім, разом з поклонінням іконам почала поширюватися й боротьба з ними. 754 року в Константинополі відбувся VII Вселенський собор, на якому поклоніння іконам засудили й назвали ідолопоклонством, порушенням другої заповіді Божої. Однак через декілька десятиліть прибічники поклоніння іконам зібрали інший собор, на якому відмінили рішення попереднього.

Як бачимо, вже тоді не було згоди між богословами щодо необхідності поклоніння іконам. Наприклад, Західна (Католицька) церква не так сильно була втягнута в поклоніння іконам, як Східна (Православна), у якій воно збереглося й донині. І тепер поклоніння іконам стало невід'ємною частиною православного служіння. Однак для християнської віри, яка засновується на Біблії, не потрібен видимий об'єкт поклоніння. Ісус казав: «Блаженні ті, що не бачили й повірили!» (Івана 20:29). Апостол Павло писав: «Ми живемо вірою, а не тим, що бачимо» (2 Кор. 5:7).

«Ми живемо вірою, а не тим, що бачимо» (2 Кор. 5:7).

Благословення примноження

Ігор КОРЕЩУК

Чи доводилося вам і вашій сім'ї мати матеріальні проблеми, але все-таки вийти зі складної ситуації? Або, можливо, траплялося інше: ви мали достатньо коштів, але якоїсь миті вони ніби випаровувалися? Слово Боже каже: «А тепер отак промовляє Господь Саваот: Зверніть ваше серце до ваших доріг! Багато ви сієте, та збираєте мало, їсте, – та не насичуєтеся, п'єте – та не напиваєтеся, зодягаєтеся – та не тепло вам, а той, хто заробляє, заробляє для дірявого гаманця» (Огія 1:5, 6).

Виявляється, навіть незначна сума з Божим благословенням – це набагато більше, ніж мільйони без Бога. Це закон, який не можна пояснити за допомогою математики, але він справді діє у житті християн. Якщо ви тримаєте руку Божу, то навіть важкі часи стають можливістю для духовного росту та Господніх чудес.

Розглянемо одну біблійну історію. Надіємося, вона буде корисною для тих, хто переживає зараз важкі часи.

«І прийшов один чоловік із Баал-Шалішу, і приніс Божому чоловікові хліб первоплоду, – двадцять ячмінних хлібців та зерна в колосках у своїй торбі. І сказав Єлисей: "Дай народові, і нехай вони їдять!" А слуга його сказав: "Що оце покладу я перед сотнею чоловік?" Та він відказав: "Дай народові, і нехай їдять, бо так сказав Господь: Їжте й позоставте!" І він поклав перед ними, і вони їли й позоставили, за словом Господнім» (2 Цар. 4:42, 43).

У ГОСПОДА ЗАВЖДИ Є ВИХІД

У Господа завжди є вихід з будь-якої ситуації, якою б складною вона не здавалася людині. У нашому світі рідко буває так, що люди нічого не потребують. Справжнім християнам варто пам'ятати: нами повинні керувати не вітри обставин, а рука всемогутнього Бога. Пророк Єлисей навіть у часи жакливого голоду не втрачав надії, тому що добре знав Бога: Він може перетворити неістівне на смачну їжу та знайти людей для здійснення Своєї волі.

ЛЮДИНА З БААЛ-ШАЛІШУ

Чи допомагали вам у важкі часи? Чи підтримували вас фінансово, чи давали мудрі поради? Мені Бог неодноразово посилав таких людей, і я вдячний Йому за це.

Читаючи цей уривок, ми бачимо, що Господь спонукає людину, імені якої ми не знаємо, пройти довгий шлях, щоб допомогти тим, хто потребує. Поселення, з якого прийшов чоловік, має назву Баал-Шаліш. Саме там молодий Саул шукав батькових ослиць (див. 1 Сам. 9:4). Вважається, що воно розташоване біля Єфремової гори, за 20 км на захід від Сихема, і належало коліну Єфрема. Це поселення існує й сьогодні під назвою Кафр-Тілт.

Слово «Баал-Шаліш» означає «господар над третьою частиною». Воно чітко характеризує стан душі багатьох сучасників Єлисея. Немало жителів цього поселення були присутніми на горі Карміл, де Бог через пророка Іллію показав Свою велич. Утім, минуло небагато часу, і Ваал знову почав відвойовувати здані позиції. Якщо наше серце не належить Богові, сатана буде дрібнити нашу душу на шматки, поки не зробить її такою дріб'язковою, що її цікавитимуть лише практичні земні питання. Не дозволяйте йому робити це, бо з часом він цілковито заволодіє вашою душею.

ВІРНІСТЬ БОГУ В ЧАСИ КРИЗИ

Можливо, ви пам'ятаєте немало біблійних героїв, які залишалися вірними Богові навіть у часи жакливої кризи й голоду. Пам'ятаєте вдову з Сарепти? Вона поділилася останнім хлібом з пророком Іллею, якого бачила вперше (див. 1 Цар. 17:12–14). Чи вдову, яка пожертвувала в скарбницю дві останні монети (Луки 21:1–4)? Бог високо оцінив їхню жертвовність.

Ми не знаємо про подальшу долю людини з Баал-Шалішу, але ми можемо бути впевненими: ні він, ні його сім'я не померли від голоду, а були врятовані Господом. Хтось може подумати, що цей чоловік жив у достатку, тому й приніс залишки. Та це не так. Річ у тім, що ячмінь використовували як корм для худоби. Багаті люди споживали вироби з пшеничного борошна, а бідні не мали можливості купити пшениці й тому часто пекли хлібці з ячменю, який був дешевшим.

На жаль, багато християн, як і атеїсти, надіються тільки на себе, забуваючи, що Бог може відчинити небесні скарбниці, якщо ми поставимо Його справу на перше місце в нашому житті. Які в нас пріоритети? Скільки часу ви присвячуєте духовним питанням? Про що ви думаєте, прокинувшись уранці? За цими критеріями можна визначити, яке місце займає Христос у вашому житті.

Багато людей постійно дивляться на інших і залежать від їхньої думки. Проте варто пам'ятати, що людина відповідатиме за свої вчинки й думки перед Творцем. Тому замість того щоб рівнятися на інших, запитайте себе: «Що з цього приводу думає Господь?» Це допоможе вам правильно оцінювати ситуацію й припускатися менше помилок.

РОБІТЬ ТЕ, ЩО МОЖЕТЕ

У часи загального відступництва Бог послав пророку Єлисею людину з ідолопоклонницьких земель, щоб показати: навіть у часи духовної темряви в Бога завжди є вірні послідовники. Те, що для одних було просто допомогою, для Єлисея стало моральною підтримкою.

Деякі люди кажуть: «Як можуть допомогти такі дрібниці? Це все одно не вирішить проблему!»

Послухайте одну розповідь. Двоє друзів гуляли біля моря. Напередодні був сильний шторм, і тому на березі лежало багато морських зірок, які були винесені хвилями. Один із друзів брав напівживих істот і кидав назад у море. Інший, дивлячись на це, сказав: «І що від цього змінилося? На березі тисячі таких!» Та його друг відповів: «Для цієї зірки, яку я кинув у воду, змінилося все!»

Сатана – великий майстер перекопувати нас нічого не робити. Але Бог, навпаки, спонукає нас до дії. Можливо, цими 20 хлібцями чоловік повернув десятину, тому що Єровоам позбавив права священників й левитів, і вони «приходили до Юди та до Єрусалиму» (2 Хронік 11:13, 14). І цим він допоміг тим, хто потребував.

БОГ ПРИМНОЖУЄ НАШІ ДАРИ

Коли ми приносимо Богу те, що маємо, Він може це примножити. Такий крок віри зробили чоловік з Баал-Шалішу та пророк Єлисей, і саме тоді сталося чудо. Небесна математика така: коли ти віддаєш, у тебе не стає менше, а залишок Господь благословляє та примножує.

Можливо, вам здається, що Творець дав вам зовсім мало, щоб ділитися ще з кимось. Однак не сумнівайтесь: Бог може примножити те, що ви маєте, якщо ви готові віддавати (див. 1 Цар. 17:9–16; Марка 6:35–44). Небо набагато ближче до землі, ніж ми можемо собі уявити! Довіртеся Господу. Нехай проблеми будуть не приводом для нарікань, а можливістю побачити силу й доброту Бога.

«Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе, ті, що через долину Плачу переходять, чинять її джерелом, – і дощ ранній дає благословення! Вони ходять від сили до сили, і показуються перед Богом у Сіоні» (Псал. 84:6–8).

Як ми будуємо наше життя

Жив собі один виконроб. Усе життя він зводив будинки, але постарів і вирішив піти на пенсію.

– Я звільняюся, – сказав він працедавцю. – Я йду на пенсію. Будемо з дружиною внуків виховувати.

Господарю було шкода розлучатися з цим чоловіком, тому він попросив його:

– Послухай, а давай зробимо ось що: побудуй останній дім, і ми проведемо тебе на пенсію. З хорошою премією!

Виконроб погодився. Згідно з проектом, він мав побудувати дім для невеликої сім'ї. І розпочалося: узгодження, пошуки матеріалів, перевірки...

Виконроб поспішав, оскільки вже уявляв себе на пенсії. Щось недоробляв, щось спрощував, купував дешеві матеріали, тому що їх можна було швидше доставити... Він відчував, що виконує роботу не найкраще, але виправдовував себе тим, що це кінець його кар'єри.

Закінчивши проект, він покликав господаря. Той оглянув будинок і сказав:

– Знаєш, а це ж твій дім! Бери ключі та поселяйся. Усі документи вже оформлені. Це тобі подарунок від фірми за довгі роки сумлінної праці.

Що відчув виконроб – відомо лише йому! Він почервонів від сорому, а всі навколо аплодували, вітали його з новосіллям і думали, що він червоніє від сором'язливості. Та він червонів від сорому за власну недбалість. Чоловік усвідомлював, що всі помилки та недоліки стали тепер його проблемами, а всі думали, що він зняксовів від дорогого подарунка.

Ми також є виконробами власного життя. Давайте робити все правильно. Сьогодні ми будуємо дім, у якому поселимося завтра!

Хто перемаже у війні?

«Любіть ворогів ваших; добро робіть тим, що ненавидять вас» (Луки 6:27).

Проте як любити тих, з ким ми не можемо налагодити стосунки? Апостол каже нам: робіть їм добро.

Коли днями, тижнями, місяцями й навіть роками взаємини зазнають атак негативних слів, емоцій і несприятливих обставин, самих лише добрих слів мало. Щоб людина повірила, що ставлення іншої людини до неї справді змінилося, їй потрібно показати їй довести це на ділі.

Постійні добрі справи підтверджують зміну серця, свідчать про віру, надію й любов. Вони показують, що ми справді любимо й тому доводимо свою любов справами. І тоді наші близькі не можуть опиратися, і їхнє ставлення також змінюється.

Чи є у вашому житті такі стосунки, у яких ви почуваєте себе дуелянтом із гострою шпагою? Чи бажаєте ви наповнити ці взаємини новою надією, життям і дружбою? Тоді робіть добро.

КЕЛЬТИ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Кельти, або галли, – близькі за мовою та культурою народи, які на межі двох ер займали величезну територію від Шотландії до України. Кельти були одними з найбільш войовничих народів у Європі. У 390 р. до н. е. кельти навіть напали на Рим і завоювали його. Л. О. Воловик у книзі «Кельти на території України: культурний і мовний вплив» підкреслює: «Кельтська цивілізація у так званому варварському світі відіграла роль подібну до грецької – у середземноморському» [1].

Кельти називали себе галлами (гала-тами). Привертають увагу відповідні топоніми, поширені в місцях проживання галлів: Україна – село Гали (Волинь), місто Галич, край Галичина; давнє місто в гирлі Дніпра Гілея; Румунія – місто-порт Галац; Іспанія – край Галісія; Португалія – «порт галів»; давні назви країн: у Малій Азії – Галатія, у Франції – Галлія, у Швейцарії – Гальвеція. Винятком є лише провінція в Палестині, населена юдеями, – Галілея, яка не має нічого спільного з галлами, тому що її назва існує з Х ст. до н. е., тобто за 700 років до появи кельтів у Азії.

Кельти населяли і територію сучасної України. Вражає географія кельтських поселень, розкопаних археологами в Західній, Центральній і Південній Україні: у селі Бовшів Івано-Франківської області, місті Мукачево в Закарпатті, селі Залісся Київської області, селі Парутіно Миколаївської області [2]. Одне з великих кельтських племен – плем'я бойів – римляни витіснили на територію сучасної Чехії (Богемії) і в Карпати. Можна прослідкувати також зв'язок цього етноніма з назвами карпатських горців – бойків [3].

КЕЛЬТИ В МАЛІЙ АЗІЇ (СУЧАСНА ТУРЕЧЧИНА)

Східні кельти, які живуть у долині Дунаю, 281 р. до н. е. проникли далеко на схід, у Фракію на півночі Греції. Греки називали їх галатами, під таким ім'ям вони відомі й у Біблії. У 278 р. до н. е. велика кількість кельтів переправилася в Малу Азію. Пізніше вони розселилися у Фрігії, Каппадокії та створили державу Галатію. У 25 р. до н. е. Галатія перетворилася на римську провінцію й увійшла до складу Римської імперії. Їхня асиміляція відбувалася повільно – до 5 ст. н. е. вони зберігали свою мову [4].

МІСІОНЕРСЬКІ ПОДОРОЖІ ПАВЛА ТА ГАЛАТІЯ

Одним з перших міст, куди Павло пішов із проповіддю як перший місіонер Антіохійської церкви, були міста провінції Галатія – Антіохія Пісидійська, Іконія, Лістра та Дервія. Книга Дії апостолів (13:14, 42–44, 46–49) свідчить про про-

Дорогами християнства

Поширення християнства серед кельтських народів (галлів).

У I–IV ст. н. е. християнство розповсюдилося серед кельтських народів (галлів), які вплинули на поширення християнства в Україні.

повідь Євангелія в одному з міст Галатії: «Вийшовши з Пергії, вони прибули до Антіохії Пісидійської і, ввійшовши до синагоги в суботний день, сіли... Коли виходили вони [з юдейської синагоги, язичники] попросили, щоб наступної суботи говорити їм ці ж слова. Як розійшлися із синагоги, багато з юдеїв і богобоязні прозеліти пішли за Павлом і Варнавою. Ті, говорячи до них, переконували їх перебувати в Божій благодаті. А наступної суботи майже все місто зібралось, щоб послухати Господнє Слово... Набравшись відваги, Павло і Варнава сказали... Бо так заповів нам Господь: Поставив Я Тебе як світло язичникам, щоб Ти був для спасіння аж до краю землі! Чуючи це, язичники раділи і прославляли Господнє Слово; і повірили ті, що були призначені для вічного життя. І Слово Господнє ширилося по всій країні». А Павло пішов у інше галатійське місто – Іконію (див. 51 в.).

Посвячення апостола Павла проповіді Євангелія особливо проявлялося в тих місцях, де ще ніхто не проповідував. І хоч нам невідомо, чи мав намір Павло проповідувати кельтам і скіфам, про його плани можна дізнатися з біблійного опису. Маршрут Павла постійно пролягав територією Галатії. Це може свідчити про те, що апостол приділяв особливу увагу підготовці учнів для подальшого служіння серед кельтів Європи.

ГРЕКО-РИМСЬКІ ІСТОРИКИ ПРО ПОШИРЕННЯ ХРИСТІАНСТВА СЕРЕД КЕЛЬТІВ

Грецькі та римські історики в один голос стверджують, що Євангеліє пропо-

відувалося і серед кельтів у Скіфії. Про це свідчать Євсевій Кесарійський, Оріген, Іполит Порсуенський, Епіфаній Кіпрський, Тертуліан, Никифор Калліст, Дорофій, єпископ Тирський та ін. Тертуліан наприкінці II чи на початку III ст. писав про поширення християнства серед скіфосарматів і кельтів: «Різні галльські племена й недоступні для римлян міста Британії покорились Христу, а також держави сарматів, даків, германців, скіфів» [5].

У «Церковній історії» Гермія Созомена сказано: «Уже сповідували християнську віру кельти й галати, які жили на узбережжі океану, а також готи й племена, які жили раніше по сусідству з ними на берегах річки Істр (Дунай). Приймаючи давно віру в Христа, вони змінили свої звичаї на більш розумні» [6]. У цьому уривку особливу увагу привертає слово «давно». Навряд чи йдеться про десятиріччя, найімовірніше, про століття.

ДАЛМАТСЬКІ (ХОРВАТСЬКІ) МІСІОНЕРИ НА РУСІ

Вивчаючи карту тих часів, можна помітити, що недалеко від Західної України знаходилася Далматія – територія з великою кількістю кельтів. Сьогодні там живуть хорвати. А білі хорва-

ти проживали в Прикарпатті, Галичині. Поряд знаходиться Моравія. Зараз ці території розділені між угорцями, які з'явилися в Придунайському регіоні тільки в Х ст. н. е.

У 2 Тим. 4:10 сказано, що в Далматію апостол Павло послав свого учня Тита. У Римл. 15:19 написано: «...силою Божого Духа... від Єрусалима та його околиць і аж до Ілірика я завершив Євангелію Христа». Ілірик – це територія сучасної Югославії, а відразу ж за Дунаєм починалися землі Сарматії (Скіфії) та Моравії.

У літописі Нестора збереглася згадка про перебування апостолів на землях Русі. Нестор вважав апостолом Русі саме Павла. У «Повісті временних літ» ми знаходимо наступне повідомлення: «Словенському народу вчитель є Андронік апостол, який ходив у Моравію, і апостол Павло навчав тут... так і нам, Русі, учитель є Павло, який навчав народ словенський і поставив єпископа та намісника свого Андроніка. А словенський народ і руський – це одне» [7]. Крім імені Андроніка, до нас також дійшли ще декілька імен перших місіонерів: «Адальберт, Бруно, Яцек, однак, звичайно, були й тисячі невідомих місіонерів» [8].

МІСІОНЕРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ КЕЛЬТІВ

Проповідь апостола Павла в Галатії мала великий вплив. Кельти, які прийняли Євангеліє, від усього серця виконали місію, яку доручив їм Господь. І над руїнами давнього кельтського язичницького святилища Стоунхенджа зійшло сонце свободи та праведності. Протягом 600 років саме кельтські християни були активними місіонерами, справжніми віруючими, які дотримувалися Божих заповідей і мали віру в Ісуса Христа. Їхні церкви відрізнялися від інших у Римській імперії. Кельтські християни ще довго зберігали незалежність від державної церкви, якою керували папи й імператори.

1. Воловик Л. О. Кельти на території України: культурні і мовні впливи. URL: <http://nuwm.rv.ua/methods/asp/v392.html>.
2. В. Бебик. Про скіфів і слов'ян. – с. 3. URL: http://www.vtmur.com.ua/index.php?id=us_publication&group=4&us_publication=417.
3. М. Попович. Мировоззрение древних славян. – Київ, 1985.
4. Ранович А. Восточные провинции Римской империи в I–III вв. – М.–Л., 1949. – с. 104.
5. Латышев В. Известия древних писателей о Скифии // Вестник древней истории. – М.–Л., 1948. – № 3 (25).
6. Sozom. Hist. Eccles., II, 6; 328, 1948, № 3, с. 303.
7. Цитати по Хлебниковской летописи, с. 12.
8. Филист Г. М. Введение христианства на Руси: предпосылки, обстоятельства, последствия. – Минск, 1988. – с. 93.

Дивіться на телеканалі «Надія»

Дорогами Християнства

Субота - 19:30; вівторок - 21:00

Більшість українців асоціює вислів «Християнство в Україні» з князем Володимиром та відомим хрещенням Русі, проте мало хто знає, що вістка Божої проповіді надходила на наших землях задовго до приходу князя Володимира.

Дізнайтесь чому замовчується правда і чи можна ли сліпо довіряти тому, що нам на сторінках підручників говорить історія.

Постійний гість програми - магістр релігієзнавства Віталій Нероба

ТБ-програма на другий тиждень жовтня (06.10.2013 - 12.10.2013)*

НЕДІЛЯ

00:00 Так промовляє Біблія
00:30 Євангеліє в сучасному світі
01:00 ...єсть Любов
01:30 В пошуках істини
02:00 Біблія продовжує говорити

02:30 Поспілкуймося
03:30 Дорогами християнства
04:00 Под абажуром
04:30 Вдохновение
05:00 Открытый разговор
05:30 Духовный дом
05:40 Рожденные заново
06:00 Советы и мнения
06:20 Біблія, як вона є
06:30 Хочу Вас спросить
07:00 ...є Любов
07:30 Так говорить Біблія
08:00 Сила Одного
08:30 Дружболандія
09:00 Вихід поруч
09:25 5 хвилин для вічності
09:30 Страницы для души
09:45 Вкус здоровья
10:00 Удивительные факты
10:50 Мамини советы
11:00 Біблія продовжує говорити
11:30 Готовим вместе
11:40 Принято считать
12:00 Богослужение в Храме на Подоле
13:20 Ваша думка
13:30 Вісті надії
13:50 5 хвилин для вічності
14:00 Познавая непостижимое
14:30 Музична скринька
15:00 Открытая книга
15:30 Непростое состояние

ДІТЯЧИЙ ЧАС
16:00 Малювати
16:20 В гостях у Добрячка
16:40 Мастерская добрых дел
17:00 Счастье вопреки всему
17:50 Ваша думка

18:00 Удивительные факты
18:50 5 хвилин для вічності
19:00 Поспілкуймося
20:00 ...є Любов
20:30 Є проблема
21:00 Вісті надії
21:20 Біблія, як вона є
21:30 Сила Одного
22:00 Вихід поруч
22:20 Ваша думка
22:30 Тайна жизни
23:10 Советы и мнения
23:30 Тора. Пророки. Писания

ПОНЕДІЛОК

00:00 Богослужение в Храме на Подоле
01:30 Музична скринька
02:00 Хочу Вас спросить
02:30 ДИАГНОЗ: здоровье
02:50 Вкус здоровья
03:00 Біблія, як вона є
03:30 ...єсть Любов
03:50 Модная книга
04:00 Сила Одного
04:30 Открытая книга
05:00 Контрасты души
05:30 В пошуках істини
06:00 Вісті Надії
06:30 Біблія продовжує говорити
07:00 Ранок Надії

07:50 5 хвилин для вічності
08:00 Храмовые праздники
09:00 Ранок Надії
09:50 5 хвилин для вічності
10:00 Поспілкуймося
11:00 Ранок Надії
11:50 5 хвилин для вічності
12:00 Лицом к лицу
12:30 Так говорит Библія
13:00 Контрасты души
13:30 Є проблема
14:00 Принято считать
14:20 Духовный дом
14:30 Сила Одного
15:00 Вихід поруч
15:30 Готовим вместе
15:40 Десять заповедей

ДІТЯЧИЙ ЧАС
16:00 Чудесный магазин
16:30 В гостях у Добрячка
16:45 Дружболандія
17:00 Познавая непостижимое
17:30 Євангеліє в сучасному світі
18:00 Живой Бог
19:00 В пошуках істини
19:30 Непростое состояние
20:00 Познаем истину
20:50 Вечірні історії

21:00 Хочу Вас спросить
21:30 Вдохновение
22:00 Богослужение в Храме на Подоле
23:00 Познаем истину
23:50 Біблія, як вона є

ВІВТОРОК

00:00 Поспілкуймося
01:00 Є проблема
01:30 Дорогами християнства
02:00 Под абажуром
02:30 Хочу вас спросить
03:00 Так говорить Библія
03:30 Открытый разговор
04:00 В начале было Слово
04:30 Лицом к лицу
05:00 Духовный дом
05:10 Рожденные заново
05:30 Непростое состояние
06:00 В пошуках істини
06:30 Євангеліє в сучасному світі
07:00 Ранок Надії
07:50 5 хвилин для вічності
08:00 Счастье вопреки всему
08:50 Ваша думка
09:00 Ранок Надії
09:50 5 хвилин для вічності
10:00 Удивительные факты
10:50 Ваша думка
11:00 Ранок Надії
11:50 5 хвилин для вічності
12:00 Вісті надії
12:30 Так промовляє Біблія
13:00 Открытая книга
13:30 Модная книга

ДІТЯЧИЙ ЧАС
16:00 Дружболандія
16:20 В гостях у Добрячка
16:40 Детская страничка
17:00 Вдохновение
17:30 Так говорит Библія
18:00 Удивительные факты
18:50 Біблія, як вона є
19:00 Храмовые праздники

20:00 Помолитесь за меня
20:50 Вечірні історії
21:00 Дорогами християнства
21:30 Музична скринька
22:00 ...єсть Любовь
22:30 Євангеліє в сучасному світі
23:00 Помолитесь за меня
23:50 Ваша думка

СЕРЕДА

00:00 Принято считать
00:25 5 хвилин для вічності
01:30 Так говорить Библія
02:30 Непростое состояние
03:30 В начале было Слово
04:30 Открытый разговор
05:30 Тайна жизни
06:30 Модная книга
07:30 Вдохновение
08:30 Контрасты души
09:30 Принято считать
10:30 Духовный дом
11:30 Біблія
12:30 Вкус здоровья
13:30 Богослужение в Храме на Подоле
14:30 Ранок Надії
15:30 5 хвилин для вічності
16:30 Познавая непостижимое
17:30 Ранок Надії
18:30 5 хвилин для вічності
19:00 Є проблема
19:30 Хочу Вас спросить
20:00 Ранок Надії
20:50 5 хвилин для вічності
21:00 Помолитесь за меня
21:50 Біблія, як вона є
22:00 Ранок Надії
22:50 5 хвилин для вічності
23:00 Богослужение в Храме на Подоле
23:30 В пошуках істини
24:00 Непростое состояние
24:30 Познавая непостижимое
25:00 Музична скринька
25:30 Помолитесь за меня
26:00 Мамини секреты

ДІТЯЧИЙ ЧАС
16:00 Малювати
16:20 В гостях у Добрячка
16:40 Мастерская добрых дел
17:00 Открытый разговор
17:30 Є проблема
18:00 ...є Любов
18:30 Так промовляє Біблія
19:00 Поспілкуймося
20:00 Удивительные факты
20:50 Вечірні історії
21:00 Вісті надії
21:20 Біблія, як вона є
21:30 Непростое состояние
22:00 Под абажуром
22:30 Живой Бог
23:00 В начале было Слово
23:30 Принято считать
24:00 Духовный дом

ЧЕТВЕР

00:00 Вісті надії
00:20 5 хвилин для вічності
01:30 Так говорить Библія
02:30 Непростое состояние
03:30 В начале было Слово
04:30 Открытый разговор
05:30 Тайна жизни
06:30 Модная книга
07:30 Вдохновение
08:30 Контрасты души
09:30 Принято считать
10:30 Духовный дом
11:30 Біблія
12:30 Вкус здоровья
13:30 Богослужение в Храме на Подоле
14:30 Ранок Надії
15:30 5 хвилин для вічності
16:30 Познавая непостижимое
17:30 Ранок Надії
18:30 5 хвилин для вічності
19:00 Є проблема
19:30 Хочу Вас спросить
20:00 Ранок Надії
20:50 5 хвилин для вічності
21:00 Помолитесь за меня
21:50 Біблія, як вона є
22:00 Ранок Надії
22:50 5 хвилин для вічності
23:00 Богослужение в Храме на Подоле
23:30 В пошуках істини
24:00 Непростое состояние
24:30 Познавая непостижимое
25:00 Музична скринька
25:30 Помолитесь за меня
26:00 Мамини секреты

ДІТЯЧИЙ ЧАС
16:00 Чудесный магазин
16:35 Дружболандія
17:00 Вісті надії
17:20 5 хвилин для вічності
17:30 Вкус здоровья
17:45 Готовим вместе
18:00 Удивительные факты
18:50 Выход рядом
19:10 Счастье вопреки всему
20:00 Помолитесь за меня
20:50 Вечірні історії
21:00 Богослужение в Храме на Подоле
22:20 Модная книга
22:40 Страницы для души
23:00 Помолитесь за меня

П'ЯТНИЦЯ

00:00 Поспілкуймося
01:00 Є проблема
01:30 Храмовые праздники
02:30 В пошуках істини
03:00 ...єсть Любовь
03:30 Духовный дом
04:30 Вихід поруч
04:00 Так промовляє Біблія
04:30 Сила Одного
05:00 Под абажуром
05:30 Счастье вопреки всему
06:20 Ваша думка
06:30 Вісті надії
06:50 Біблія, як вона є
07:00 Ранок Надії
07:50 5 хвилин для вічності
08:00 ...єсть Любовь
08:30 Открытый разговор
09:00 Ранок Надії
09:50 5 хвилин для вічності
10:00 Помолитесь за меня
11:00 Ранок Надії
11:50 5 хвилин для вічності
12:00 Готовим вместе
12:10 Десять заповедей
12:30 Євангеліє в сучасному світі
13:00 Тайна жизни
13:40 Выход рядом
14:00 Лицом к лицу
14:30 Вкус здоровья

ДІТЯЧИЙ ЧАС
14:45 5 хвилин для вічності
14:50 Біблія, як вона є
15:00 Помолитесь за меня
16:00 Чудесный магазин
16:35 Дружболандія
17:00 Вісті надії
17:20 5 хвилин для вічності
17:30 Вкус здоровья
17:45 Готовим вместе
18:00 Удивительные факты
18:50 Выход рядом
19:10 Счастье вопреки всему
20:00 Помолитесь за меня
20:50 Вечірні історії
21:00 Богослужение в Храме на Подоле
22:20 Модная книга
22:40 Страницы для души
23:00 Помолитесь за меня

СУБОТА

00:00 Богослужение в Храме на Подоле
01:00 Біблія продовжує говорити
01:30 Принято считать
01:50 Ваша думка
02:00 Счастье вопреки всему
02:50 Біблія, як вона є
03:00 Є проблема
03:30 Сила Одного
04:00 Богослуження у Львові
04:30 В начале было Слово
05:00 ...є Любов
05:30 Євангеліє в сучасному світі
06:00 Живой Бог
06:30 Біблія продовжує говорити
07:00 Храмовые праздники
08:00 В пошуках істини
08:30 Так промовляє Біблія
09:00 Вихід поруч
09:20 5 хвилин для вічності
09:30 Богослуження у Львові
10:00 Познаем истину
10:50 Ваша думка
11:00 Вдохновение
11:30 Богослужение в Храме на Подоле
12:50 5 хвилин для вічності
13:00 Познавая непостижимое
13:30 Є проблема
14:00 Євангеліє в сучасному світі
14:30 Музична скринька
15:00 Богослужение в Храме на Подоле

ДІТЯЧИЙ ЧАС
16:20 Детская страничка
16:40 Дружболандія
17:00 ...є Любов
17:30 Тайна жизни
18:10 Принято считать
18:30 Непростое состояние
19:00 Модная книга
19:20 5 хвилин для вічності
19:30 Дорогами християнства
20:00 Счастье вопреки всему
20:50 Ваша думка
21:00 Так говорить Библія
21:30 Под абажуром
22:00 Советы и мнения
22:20 Духовный дом
22:30 Страницы для души
22:45 Люди и судьбы
23:00 Лицом к лицу
23:30 Вісті надії
23:50 5 хвилин для вічності

Параметри налаштування супутникового телеканалу "Надія":

Канал: Nadiya TV
Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх.д.
Частота прийому: 12.284 МГц
Поляризація: V, FEC 3/4
Швидкість потоку: 27.500 Мбіт / с

ЦІЛОДОВОБО

Дивіться програми телеканалу "Надія" в мережі Інтернет 24 години на добу 7 днів на тиждень на сайті

www.hope.ua

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80
(093) 50-157-80
(066) 707-00-05
(098) 707-00-05

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання і пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції, побажання, зауваження надсилайте за адресою:

✉ contact@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

hope_channel_ukraine

*Телеканал залишає за собою право внесення змін у ТБ-програму.

Возрождение и преобразование

Ми будемо зустрічатися з керівниками Всесвітньої Церкви і натхненними проповідниками, щоб отримати відповідь на одне з найбільш нагальних питань: «Що означає мати відродження, або оновлені, стосунки з Ісусом Христом?»

Мова: російська

*пожертвування

Диагноз: здоровье. Гипертония

Є багато видів лікування гіпертонії. Як серед усього цього переліку вибрати найефективніший і безпечний для себе, пояснить кандидат медичних наук Л. Д. Колобанова.

Мова: російська

*пожертвування

Замовити диски або безкоштовний каталог відеопродукції Ви можете за адресами:

zakaz@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами гарячої лінії

Абетка СУСПІЛЬНОЇ АКЦІЇ ЛЮБОВІ

1.

Поважай кожну людину, намагайся побачити в ній Христа. Будь уважним до іншого, адже він – твій брат.

2.

Думай про всіх тільки хороше, не думай поганого ні про кого. Намагайся навіть у найгіршій людині знайти щось добре.

3.

Будь з усіма дружним, не критикуй ближніх. Проси пробачення, якщо образив словом. Не втручайся в стосунки інших людей.

4.

Говори з кожним мовою любові. Не підвищуй голосу. Не ображай. Не будь причиною сліз. Заспокоюй і будь добрим.

5.

Прощай усе і всім. Не тримай образи в серці. Завжди роби перший крок до примирення.

6.

Завжди чини на користь ближнього. Роби добро кожному так, як хочеш, щоб інші робили тобі. Думай не про те, що тобі хтось винен, а що ти заборгував іншим.

7.

Співчувай по-справжньому. Завжди поспішай втішити, допомогти радістю, ділом, щирим співчуттям.

8.

Працюй чесно, адже плодами твоєї праці користуються інші так само, як і ти користуєшся їхньою працею.

9.

Залучайся до благодійності. Будь відкритим для потреб бідних і хворих. Ділись із ближнім. Намагайся побачити навколо себе тих, хто потребує допомоги.

10.

Молись за всіх, навіть за ворогів.

**Кардинал Стефан Вишинський
(1900 – 1981)**

«...І поки горітиме в серці справжньої віри СВІЧА...»

Кожна людина, живучи на цій землі, у щось вірить. Хтось вірить у свої сили, хтось у різних богів, але, напевно, більшість вірять у Всемогутнього Бога.

Якою ж є справжня віра? Як вона проявляється в житті людини, як змінює її? Існує багато визначень цього слова, наприклад «Академічний тлумачний словник української мови» дає декілька тлумачень:

1) упевненість у чомусь, у здійсненні чого-небудь;

2) упевненість у позитивних якостях когось-небудь, у правильності, розумності чиєїсь поведінки;

3) визнання існування Бога, переконання в реальному існуванні чогось надприродного;

4) те або інше віросповідання.

Існує також і біблійне визначення віри, записане в Євр. 11:1: «Віра є підставою для надії, те, що переконує про речі недоступні для споглядання». Тобто це не тільки упевненість, довіра, визнання чи підстава, це доказ неосяжного і небаченого.

Утім у кожного з нас є своє тлумачення цього слова. Для мене – це справді доказ небаченого, довіра Богові, це те, що невидимою ниткою пов'язує мене з моїм Небесним Отцем і моїм Творцем. Це іскра надії у безвихідній ситуації, а для когось це є сенсом християнського життя.

Мені була цікава думка моїх ровесників, тож я провела опитування. Думки були різними. Багато хто говорив, що «віра – це те, що знаходиться в нашій душі, світле й чисте, що спонукає нас до чогось доброго або, навпаки, утримує від тих чи інших вчинків». Однак була ще одна відповідь, яка відрізнялася від першої: «Віра – це те, що знаходиться глибоко в людській душі; вона там існує, але не має зовнішніх проявів». Боляче дивитися на тих молодих людей, яких взагалі не цікавить віра в Господа і все, що з нею пов'язане. Вони не задумуються над роллю віри та Бога в їхньому житті, такі люди вірять у власні сили та розум, а наприкінці життя вони – самотні, розбиті та покинуті напризволяще...

Християнство і віра в правдивого Бога прийшли до нас, коли князь Володимир I Святославович 988 року примусово охрестив Русь. Унаслідок цього християнство стало провідною релігією на Русі. У Святому Письмі написано: «Отож ідіть, і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Матв. 28:19). Та тоді люди не розуміли всієї істинної сутності хрещення. Вони ще довгий час вірили своїм язичницьким богам, адже їх ніхто не навчив вірити живому Богові, народ не знав Його, а тому чинив опір. Люди формально вважалися християнами, це було їхнім обов'язком, а не бажанням душі. Вони не знали і не розуміли, навіщо їм потрібен був Бог Біблії, і саме тому віра зароджувалася довго, вона, як маленький вогник у серці однієї людини, згодом зігріла холодні серця багатьох.

Згідно з біблійним визначенням, віра – це спосіб життя, адже в Біблії написано, що «віра без діл – мертва» (Якова 2:20, 26). Її постійно потрібно проявляти у сво-

їй поведінці, вчинках, ставленні до інших і до Бога. Вірити потрібно так, щоб тебе те проймало аж до внутрішніх глибин душі та серця. Тоді не боїтимешся і покласти життя за свою віру. У Біблії записано багато історій про героїв віри. Це ті люди, на яких бажає бути схожим кожний справжній християнин. Ці люди не були безгрішними, у кожного з них були свої недоліки, але вони мали справжню, непідробну віру, яка, наче палахкотлива зірка, вела їх по життю.

Одним з таких людей був Авраам. Ця людина залишила рідну домівку, родичів і пішла, не знаючи, куди їде. Він відгукнувся на поклик Бога, Котрого не знав, але у Котрого вірив. У нього в домі батька було все. Він мав значні матеріальні статки, мав дружину, яка кохала його всім серцем, проте чогось бракувало... У душі була порожнеча, яку ніщо не могло заповнити. І в цей переломний момент життя до Авраама звертається Бог. Він пропонує залишити батька, братів, домівку і йти туди, куди Він його поведе. І чоловік послушався: збирає своє багатство, сім'ю і вирушає в дорогу. Він не знає, куди йому йти, та одне знає напевно: у цій важкій дорозі він не сам. Бог, Котрий його покликав, їде поруч і направляє. Цей чоловік справді мав глибоку віру.

Він був випробуваний не тільки в цьому. Бог дав йому дитину тоді, коли йому сповнилося аж сто років. Це був довгоочікуваний син. І коли той підріс, Бог наказав принести його в жертву, щоб випробувати Авраамову віру. Здається, це було жорстоко з боку Бога: просити про жертвоприношення єдиного сина, наступника. Утім, незважаючи на всі сумніви та переживання, Авраам бере свого єдиного синочка і йде з ним на гору для жертвоприношення. Усю дорогу Ісак допитувався батька про агня для жертви, а батьківське серце розривалося від болю та страждань, тому він тільки відповів: «Бог нагледить ягня Собі на цілопалення, сину мій!» (Бут. 22:8). Коли вони прийшли на місце, він збудував жертовника, поклав на нього дрова, зв'язав Ісака за його згодою і поклав його зверху. Взяв ножа і звів його над сином... І тут пролунав голос: «Не витягай своєї руки до хлопця, і нічого йому не чини, бо тепер Я довідався, що ти богобійний, і не пожалів для Мене сина свого, одинака свого» (Бут. 22:12). Від самого початку Бог не хотів смерті Авраамового сина, це було випробування, через яке він повинен був пройти, засвідчити свою віру. Після цих слів Авраам побачив барана, що заплутався в гущавині своїми рогами – це і була жертва. Батько та син верталися додому щасливі, для них це був важливий досвід довіри Богові. Для мене Авраам є справді героєм віри, адже настільки потрібно було вірити Богові та любити Його, щоб не пожалкувати єдиного, улюбленого сина. Його віра не була показною, своїми справами він говорив гучніше за всі слова:

«Так, я вірю. Я знаю, що Бог мене любить, і я довіряю Йому!»

Ще мене захоплює біблійна оповідь про зцілення однієї жінки. Вона хворіла на важке захворювання понад дванадцять років, відвідала багатьох лікарів, витратила всі свої заощадження, але так і не видужала. Жінка втратила всяку надію на одужання, аж тут дізналася, що до її міста прийде Ісус. Хвора вхопилася за цю вістку, як за ниточку надії, знаючи, що Він зціляв багатьох людей. Для неї це була можливість позбутися своєї недуги. Коли Христос проходив містом, навколо нього збиралося дуже багато людей, і тому поговорити з ним, а тим більше просити про допомогу, жінка не мала як, адже її всі люди вважали нечистою. Вона вирішила, що спробує лише доторкнутися до краю Його одягу, і вірила, що цей дотик зцілить її.

Ось настав цей день. На вулицях зібралося дуже багато народу, усі бажали зустрітися з Тим, Хто здійснив стільки чудес. Вона пробиралася до Ісуса все ближче і ближче, здається, її план був майже виконаний, мета досягнута. Жінка з глибокою вірою доторкнулася до краю одягу й відчула, що їй стало легше, тепер головним завданням було вийти непоміченою з натовпу. Проте цієї миті Христос повернувся до народу і запитав, хто до нього доторкнувся, Його учні почали дивуватися з такого запитання, оскільки довкола було дуже багато людей. Проте Він знав, що це був не просто дотик, від Нього виїшла сила. Жінка злякалася, бо знала, що Він шукає її, і тому підійшла до Нього і розповіла всю правду про хворобу і про зцілення, а Він їй відповів: «Дочко, віра твоя спасла тебе! Іди з миром і будь здоровою від своєї недуги» (Марка 5:34). Вона відчувала себе дуже щасливою і вдячною за видужання.

Проте герої віри існують і в наш час. Їх можна побачити на вулицях будь-якого міста чи села. Так, вони не випромінюють особливого сяйва, у них немає крил, вони є звичайними людьми, такими, як ви і я. Утім у цих людей очі горять добротою, вони не пройдуть, не зупинившись біля того, хто в біді, тому що хочуть подарувати частинку своєї віри, частинку себе, сказати людині, що вона не самотня в біді, що є Той, Хто любить її і підтримує, носить на руках у важкі хвилини життя. Вони не кричать про свою віру, а засвідчують її своїми справами.

Пам'ятаю розповіді моєї бабусі про її тата. Це справді був герой віри. Його життя було не таким вже і легким, та він прожив його гідно і пройшов випробування з вірою в серці.

Нелегко було жити в ті важкі часи. Він був звичайним селянином, який мав сім'ю, дітей, а ще виховував з дружиною її маленьких двох сестричок і брата, працював тяжко, щоб прогодувати родину. Важко було, але саме тоді він прийняв Боже Слово у своє серце.

Прадід був доброю людиною, любив дітей, а їх у нього було троє. Бабуся розповідала, як тяжко страждав він за свою віру. Каже, що одного разу приїхала машина за татом і повезла його. Ніхто не знав куди і наскільки. Нічого не сказали, просто приїхали і забрали. Тоді надовго забирали... на десять років. Вони не знали, де він, що з ним, чи він ще живий, чи ні...

А його повезли далеко, у камеру смерті – віру «вибивати». Остання погроза – розстріл. Шістнадцять днів тримали. А була надворі зима, холодна того року була зима. А посадили його в невелику кімнату з холодними бетонними стінами і вікном, не таким, як у нас зараз, – зі склом, а з решіткою. Спав на бетоні без ніяких підстилок, їсти давали дуже мало і таку їжу, яку неможливо було їсти. Розказував, що тоді надворі мороз був і щонаочі він примерзав до бетону. Усі кістки заходили: прокинешся, а встати на ноги не може, то він спочатку ворухиться, потім починає повзати, приповзе до стіни, руками тримається і встає на коліна помаленьку. А потім припадає до неї і піднімається вже на ноги, і ходить цілий день, щоб не замерзнути. Так і жив... щоранку все повторювалося знову і знову, усі ці страшні шістнадцять «суток», як їх називає бабуся. Щодня викликали до начальника, пропонували зречення, казали: «Ти тільки відмовся від своєї віри і додому повернешся». А він – ні, не відмовився, все міцніше вірив, усе більше молився і співав.

«Та камерою смерті не все закінчилося, все тільки почалося...» – розказувала бабуся і крадькома втирала зрадливі сльози. Далі був Житомир, працював там молотобійником, потім – Естонія, всі сили там і залишив. За те, що багато працював і гарно поводився, відпустили на два роки раніше додому. Приїхав додому стареньким дідусем, коли моїй бабусі було чотирнадцять років. Каже: «Коли тато приїхав додому, мене в хаті не було, а потім як зайшла, як побачила його, то бігала від порога до вікна дві години, ніхто зупинити не міг, і кричала: "Та точку мій!" А мама сиділа на лаві біля як стіна і слова не могла промовити, мову одібрало. Проте за цей час, за всі роки, де він тільки не був, жодного разу не захворів, постарів тільки, – Бог його зберіг».

А мене вразила розповідь моєї мами про її дідуся Макара. Вона розказувала: «Пам'ятаю його низеньку постать, лагідне обличчя з пишними чорними вусами. Прийде до хати і ще з дверей до нас із сестрою говорить: "Заграй-но, внучко, на акордеоні «Не унывай», а ти допомагай співати". Стоїть поруч з нами і співає свої улюблені пісні:

«Не унывай, борись с судьбою», – Твердил мне яркий солнца луч.
«Не унывай: Господь с тобою», – Мне жаворонок пел из туч...
Не говори, что нет спасенья,
Что ты в печалях изнемог.
Чем ночь темней, тем ярче звезды.
Чем глубже скорбь, тем ближе Бог.
Молись всегда и с твердой верой
Шагай вперед ты в жизни сей,

Имей надежду в своем сердце,
Что любит Бог своих детей.
Дід дуже любив співати, мав гарний бас, із його вуст завжди лилася хвала і подяка Небесному Отцеві за те, що Той був поруч з ним у найскладніші хвилини життя, тому і співав:

Есть жизнь и во взгляде на крест
Христов,

Там лишь прощенье всех грехов.
Все, что земное, сотлеет в прах,
Но крест даст сокровище в небесах.
Говорив, що в душі назавжди залишилася картина страждання Ісуса на Голгофському хресті заради спасіння всіх людей. Приймав страждання Сина Божого в душу і вірив, що треба жити заради спасіння душі і любити всіх людей, як заповідав Бог. Так і жив. Помер дідусь дуже стареньким, коли йому було вісімдесят сім років. І в нашій пам'яті він залишився героєм віри, прикладом для наслідування. Згадуючи його, розумієш, що потрібно жити вірою, а не тільки говорити про неї».

А ще в нашому селі по сусідству, жив дід Карпо. У молоді роки він був атеїстом. Утім згодом він став християнином, створив сім'ю, виховував дітей, а їх у нього було шестеро. Це був справжній християнин, який жив вірою і надією. Він прожив гідне довге життя, сповнене сумними і радісними подіями. Якось одного дня до нього приїхали «гості». Вони зайшли до невеличкої селянської хатини Карпа і сказали, щоб той збирав речі. У хаті було шестеро малих дітей, найменший Вірі на той час було лише три місяці, але на це будівничі світлого майбутнього не звернули уваги. Забрали його надовго, аж на десять років, залишивши велику сім'ю без батька. Важкі

були ці часи для родини Приймачів. Надворі вирувала війна – жорстока і кривава. Мати з усіх сил намагалася прогнати діток, а батька повезли далеко, у Сибір. У концтаборі з нього хотіли вибити його віру, а він стояв на своєму. Вірив у Бога і чекав вироку, а ще не полишав мріяти про повернення додому, до родини.

У концтаборі траплялося різне: часті виклики до начальни-ка, допити, холодні бараки. Усе він вносив з мужністю. Молився, просив Бога про повернення до рідних. А надія на повернення була дуже малою, адже рідко хто повертався додому із Сибірських концтаборів. Там, у холодному краї, люди або поми-рали з голоду, або їх розстрілювали. Кожен день був для Карпа як останній, бо не знав, чи прийде амністія, чи наказ про розстріл.

Та, мабуть, Бог почув молитви його і рідних. Закінчилися роки репресій.

Політв'язні та репресовані, які вижили, повернулися до рідних домівок. О, як він чекав зустрічі з родиною, односельчанами, мріяв побачити своїх дітей, які вже так підросли.

Зустріч була зворушливою і теплою. Скільки всього сталося, скільки нерозказаних історій було. Адже закінчилася Друга світова війна, країна підводилася з руїн, розпочинала нове мирне життя. Дід Карпо також почав усе з нової сторінки, з більшою вірою і вдячністю Богів. Та в пам'яті на все життя залишилася згадка про Сибір...

Дожив Карпо Мартинович до глибокої старості серед своєї великої родини, одружив дітей, дочекався внуків. Помер з вірою, що Той, за Кого він так тяжко страждав, прийде за ним.

Ось такі незвичайні історії звичайних пересічних людей. Усі вони страждали за свою віру – справжню і велику. Це мої герої віри. Я пишаюсь ними і радію, що маю таких дідів, які заради того, щоб зберегти свою віру будь-якою ціною і передати її нащадкам, були ладні віддати власне життя.

Утім є ще одна нерозказана історія віри. Вона не є такою великою і не здається нереальною, як у моїх прадідів. Це моя віра, і вона теж пройшла свій шлях. Можливо, ви скажете, що мені було легко, адже мене навчили вірити мої батьки. Вони прищепили мені її ще в дитинстві. Проте не існує віри батьків та віри предків, є тільки своя, та, яку маєш тільки ти. Кожен робить свій вибір, за який несе відповідальність.

З дитинства батьки брали мене із собою до церкви. Часто, слухаючи проповідь, я не розуміла всього. Тоді я приходила додому і йшла до діда. Він був лікарем, лікував опіки вдома. Я дуже любила допомагати йому, робити разом з ним мазі, гратися з дітками, які приходили на прийом, мені він і пояснював все, чого я не розуміла. Дідусь знав дуже багато історій, цікавих і незвичайних, хоч ходити не міг, але завжди був при роботі, ніколи не сидів без діла. Саме з його розповідей почала свій шлях моя віра, зірка, яка допомагає і береже в житті.

Щодня я звертаюся до Небесного Творця і дякую Йому за моїх батьків, дідусів і бабусь, які підкріпляли і плекали мою ще таку слабку віру, допомагали в скрутних ситуаціях, вчили відстоювати і берегти біблійні принципи та переконання.

Коли ти ростеш у християнській сім'ї, з дитинства вчишся молитися, слухаєш історії про біблійних героїв, тоді в маленькому дитячому серці зароджується віра. Вона щира і справжня, без фальші.

Але потім все-таки потрібно зробити свій вибір, той, який замість тебе ніхто не зробить. І такий вибір я зробила. Так, він дався мені не легко, але про нього я ніколи не жалкуватиму. Я вірю, що на кожному кроці мене оберігає мій Небесний Отець, Котрий мене дуже сильно любить. Я бачила не раз Божу руку в своєму житті, інколи вона мене зупиняла, інколи давала сили йти вперед. Коли усвідомлюєш, що в тебе є такий Мудрий і Великий Захисник, то нічого не страшно, тому що знаєш: Він направить на правильну дорогу, підтримає і не залишить.

Приємно бачити, коли сьогодні молоді люди йдуть до церкви, прагнуть жити згідно з Божими Заповідями, змінюються на краще. Та ще в наш час вірити стало модно: усі ходять до церкви – і я буду ходити. У багатьох немає віри в серці, отого вогника, що спонукає до доброго і світлого, – це просто данина моді. А в серці порожньо. Та, дивлячись на тих, хто все-таки прагне вірити по-справжньому, розумієш: недарма колись наші предки страждали за віру у роки репресій. Тоді вони з усіх сил намагалися передати нам ту палаючу свічку, що не гасне в темних коридорах життя.

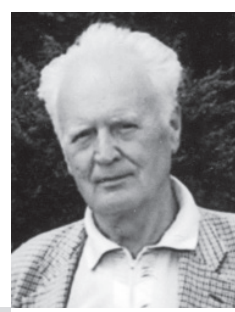
Коли віриш, що ти не один, а Хтось могутніший охороняє тебе, легше жити. Для мене назавжди залишаться світочами віри не тільки персонажі біблійних оповідей, а й мої далекі предки, які залишилися в серці та пам'яті моєї родини. Їхня віра наче перейшла в мою, і я передам її своїм дітям.

Поезія

МИХАЙЛЮК

Михайло Минович

Народився 1937 року в м. Обухові Київської області.

Після закінчення школи й аероклубу в Києві зі спеціальності пілота був у льотному таборі, де навчився літати на літаку «Як-18». Працював кочегаром, різноробочим, ливарником на Київському судноремонтному та суднобудівному заводі, згодом закінчив Педагогічний інститут та Університет марксизму-ленінізму. Працював учителем, вихователем; захистив кандидатську дисертацію з педагогіки, відмінник народної освіти, ветеран праці.

Вірші почав писати в шкільні роки, був членом літстудії при ЦК ВЛКСМ «Молодь», друкувався в газеті «Днепровский водник».

1993 року за молитвами мами прийшов до Бога і почав писати вірші для слави Божої. Перша збірка «Голос надії» вийшла друком 2005 р., потім були такі збірки: «Врятуй життя», «Для тебе», «Нехай святиться Ім'я Твоє», «Мир вам», «Найбільший скарб», «Святі слова», «Готуйся», «Зерна істини», «Прокинься!», «Прийди до Бога», «Полум'я любові неземної», «Від смерті до життя», «Христос воскрес!», «Відчини!», «Земля і Небо» та збірки для дітей «Веселка» та «Весна».

Усього написав і переклав з російської мови на українську вісім тисяч духовних віршів. За працю і служіння на ниві Божій як член СХПУ (Спілка християнських письменників України) нагороджений медаллю СХПУ.

Одружений, має двох дочок, двох внуків і двох внучок.

КІНЕЦЬ НЕДАЛЕКО

Грає вітер на струнах дерев,
Заціпаючи пальцями листя,
І мене він до себе бере,
Щоб співав з ним для Господа пісню.

В пісні лагідні, тихі слова
Прославляють Всевишнього Бога,
Бо підходять всесвітні жнива,
Кожний прийде зі жнивом до Нього.

Грає вітер на струнах дерев,
І кружляють у небі лелеки.
Звітуватиме й той, хто помре,
Іде вже осінь, кінець недалеко.

СВЯТІ СЛОВА

Святі слова... Яка велика сила
Проявлена в Його святих словах!
Вона премудра і красу створила,
Що віддзеркалена у розумі й очач.

Святі слова по їхньому порядку
Передають нам велич і красу,
Людину не поб'ють холодним градом.
Бо благодать життя вони несуть.

Святі слова... Подумайте: Господні!
Вони чистіші навіть від роси!
У них Господь живе, як жив, сьогодні,
Помилувати ними Він просив.

Казав Отцю: «Прости цим людям, Отче», –
Осміяний, побитий, на хресті,
Але Йому і дякувати не хочуть
Бо не для всіх слова Його святі.

«Любіть Отця, людей любіть, прощайте
І віруйте, моліться повсякчас,
А від гріха подалі утікайте», –
Такі слова Бог залишив для нас.

Іще багато слів, що сяють сонцем,
Записані для нас у Книзі книг.
Із ними кожний стане переможцем,
Бо в них Господь смерть смертю переміг.

НАДІЯ

Ніколи моя не погасне надія,
Надія на вічне життя в небесах.
Хоча і не бачу, про Царство я мрію
І бачу до нього прокладений шлях.

І хоч він буває нерідко у тернах,
Впиваються в тіло моє колючки,
Але я люблю Богом створену землю
І хочу не марно прожити роки.

Люблю я людей – Боже вище творіння,
Спокійних, які в мирі з Богом живуть,
Люблю я зимове і літнє цвітіння
І зоряний в небі застилий салют.

Люблю я Того, Хто дає мені блага,
Кого називають Всевишнім Отцем,
Він дав мені розум, і силу, й відвагу,
Любов дав, і я Йому вдячний за все.

Я вірю Йому і на Нього надіюсь,
Що Він не покине, але проведе
У Царство Своє, про яке тільки мрію,
Де буде любов'ю освячений день.

Ніколи моя не погасне надія,
Надія на вічне життя в небесах.
Там збудеться воля Господня і мрія
Моя – бути в Божих постійно руках.

На фото: Приймак Карпо Мартинович з дружиною

Процвітання: успіх і щастя

У цьому світі ми не випадкові гості. Бог помістив нас у призначений час у певне місце з особливою метою. Егоїстична людина вважає себе центром Усесвіту. Вона хоче бути багатого, успішного, щасливого, але забуває, що все створене Богом: і щастя, і успіх.

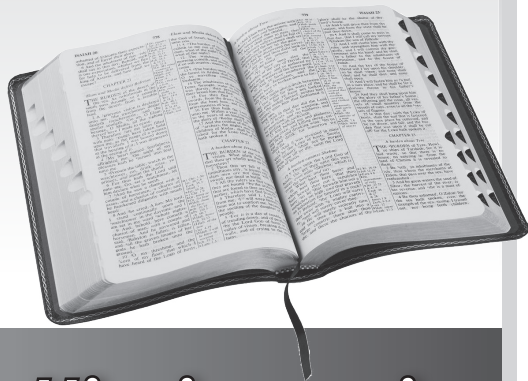
У сучасному розумінні успіху всі фактори досягнення мети – зовнішні: просування по кар'єрних сходинках, матеріальне забезпечення, рівень освіченості. А щастя – це внутрішній стан, відчуття радості, глибокого душевного спокою. Як же об'єднати успіх і щастя? Це відбувається, коли мої плани збігаються з Божими.

Уявіть собі, що ви володієте незліченними скарбами, але перебуваєте на безлюдному острові. Чи потрібні вони вам? Ні. Якщо є кошти, то треба якось їх і використовувати. Усе повинно взаємодіяти з іншими об'єктами. Чим більші прибутки, тим більше витрат, і так до безкінечності.

Бог бажає, щоб ми усвідомили: бути Його провідниками у цьому світі – це велика честь. Якщо я визнаю Його Творцем і розумію, що все належить Йому, то Він вступає зі мною в партнерські стосунки.

Господь наповнює наш світ Своім добром і любов'ю, сприяє всебічному процвітання людини. Кожен має зробити вибір: бути щедрим чи скупим. Бути щедрими – це поклоніння від Бога. Він служить нам, а ми – один одному. Коли ми стаємо провідниками Божого добра у цьому світі, тоді живемо повноцінним життям і процвітаємо.

«Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливим дороги свої, і тоді буде щастити тобі» (І. Нав. 1:8).

Цінність слів

Слова мають величезну владу й силу. Біблія називає сказані вчасно слова «золотими яблуками на срібній тарелі» (Прип. 25:11). Одне добре слово, можливо, й не змінить ситуацію, але якщо ви будете частіше промовляти такі слова, то вони можуть позитивно вплинути на ваші стосунки.

Головне – це щирість. Коли ми лестимо комусь, люди зазвичай відчують це і перестають нам довіряти. Та коли ми щирі, людина обов'язково оцінить наші зусилля. Почніть з малого, наприклад: «Дякую за те, що ти завжди так смачно і з любов'ю готуєш нам їжу». Це хороший початок.

ТАЄМНИЦЯ щоденної любові

Георгій Уба

РОМАНТИЧНА ЛЮБОВ

Майже кожна людина прагне яскравих і хвилюючих стосунків, які були б наповнені розумінням, глибокою прив'язаністю, радістю, оптимізмом і тим захопленням, яке не виразити словами.

Дехто вважає, що романтична любов є лише окрасою сімейного життя, без якої можна обійтися. Інші плутають її з пристрастю, яка швидко минає. Однак закоханість дуже важлива для людини, вона задовольняє найглибшу людську потребу. Закохані відчують прилив енергії, вірять в успіх, мають стимул для подальшої діяльності.

Романтична любов, як стверджують психологи, позитивно впливає на особистість у будь-якому віці, виявляє найкращі якості, додає нам сил, допомагає розвиватися, досягати зрілості, усвідомлювати свою відповідальність. Якщо ви не закохані в свого чоловіка чи свою дружину, ви позбавлені тієї радості, яку передбачив для нас Бог. Нам варто бути привітними й уважними один до одного, адже це – ключ до любові.

Слова – це мертві й порожні поняття, доки ми не наповнимо їх змістом, і єдиний спосіб зробити це – промовити їх від щирого серця. І навіть після цього нам потрібно повторювати їх нескінченну кількість разів, поки їхній зміст не проникне в серце, як дощ, що пробуджує зів'ялу квітку любові.

Романтичної любові потрібно вчитися, використовуючи уяву, якою нас наділив Господь, і створюючи для партнера комфортні емоційні умови.

Ми можемо уявляти собі зворушливі випадки, пов'язані з нашим партнером. Уява підсилює наші почуття, як ілюстрації – враження від прочитаної книги.

Виберіть особливі миті з вашого особистого життя, з минулого, теперішнього чи майбутнього. Ваша уява почне працювати з малюнками, наповнить ваші думки, зміцнюючи їх, а потім думки живитимуть ваші почуття. Багато людей, не намагаючись полюбити свого партнера, починають мріяти про когось іншого, щоб заповнити емоційну порожнечу. Однак це потрібно відразу ж зупинити, а думки спрямувати в правильне русло.

Забезпечити комфортні емоційні умови вдома – означає створити романтичну атмосферу. Кажуть, що дії

передують почуттям. Логіка не може змінити наші почуття, але вчинки – можуть. Освідчення в коханні, романтичний вечір удвох, жарти, спільні прогулянки наповнять ваше життя радістю й допоможуть зміцнити стосунки.

Зародженню й розвитку романтичної любові сприяють фізичний (обійми, ніжні дотики) і зоровий контакти. Психологи встановили, що у пар, які люблять один одного, зоровий контакт триває довше, ніж в інших. Коли ваші очі випромінюють емоції, то, можливо, це викличе таку саму реакцію.

Романтична любов зникає, коли партнери критикують один одного, висміюють, зосереджуються на недоліках. Алан Петерсон пише: «Докори – це зброя жінки, яку вона використовує проти свого чоловіка. Постійне роздратування та бурчання допомагає дружині досягнути того, що вона хоче. Коли чоловік у відчаї поступається їй, він зневажає себе за те, що зробив це, і наступного разу їй доведеться "пилляти" його ще більше, щоб досягнути такого самого результату. А насправді вона, задовольняючи свої егоїстичні бажання, приносить у жертву стосунки з чоловіком. Жінка, яка "пилляє" свого чоловіка, щоб отримати від нього щонебудь, визнає: як жінка вона зазнала поразки».

Щоб зберегти повагу до партнера, ніколи не дозволяйте іншим людям ображати його у вашій присутності. Одна з десяти заповідей для дружин, написаних жінкою, говорить: «Не дозволяй нікому говорити тобі, що ти нещасна: ні твоїй матері, ні твоїй сестрі, ні твоїй сусідці, тому що Суддя не вважатиме невинною ту, котра дозволила комусь погано говорити про її чоловіка».

У Біблії ціла книга – Пісня над Піснями – присвячена романтичній любові в шлюбі; вона містить ідеальний зразок, який ми можемо наслідувати.

Дослідники помітили, що важливим компонентом романтичної любові є велике бажання зробити кохану людину щасливою, і неважливо, скільки зусиль для цього потрібно докласти. «Бути закоханим, – казав один письменник, – це певною мірою обожнення іншої людини, коли закоханий забуває про себе».

ЩО КАЖЕ БІБЛІЯ?

Біблійна книга Пісня над Піснями не лише повертає романтичну любов у сімейні стосунки, а й позбавляє церкву упередженості, якою вона наповнилася протягом багатьох століть.

Тривалий грецький вплив негативно відобразився на біблійному образі сім'ї. В результаті сформувалися певні уявлення про фізичний аспект у шлюбі. По-перше, грецькі стоїки, які зневажали почуття, передавали людські пристрасті в літературі настільки алегорично, що вони стали тільки слабким відблиском духовних понять. По-друге, грецький філософ Платон розповсюдив учення, згідно з яким неможливо одночасно мати тілесну й духовну любов, тому краще відмовитися від тілесної любові, щоб досягнути духовної. Цей світогляд особливо вплинув на християнських учителів. По-третє, секти гностиків навчали молодят, що потрібно повністю відмовитися від сексуальних стосунків у шлюбі на користь надприродного «єднання» духом.

Пісня над Піснями суперечить цьому світосприйняттю, тож більшість церков не прийняла цю біблійну книгу, за винятком тих, чий вчення не були настільки далекі від реальності, щоб шлюб, описаний у Пісні над Піснями, став для них лише містичним символом.

Тому не дивно, що в Середні Віки церква вважала celibat найбільшою чеснотою, а його прибічники намагалися перетворити Пісню над Піснями в одухотворену алегорію, звільнену від «тілесної скверни» людської любові в шлюбі.

У XVI ст. християни знову відкрили красу сімейної любові. Реформатори заявили, що сексуальний інстинкт був закладений Богом і що в Пісні над Піснями ми знаходимо джерело вчення про досконалу подружню любов.

На жаль, у вікторіанську епоху (XIX ст.), з її стриманістю в сексуальних стосунках, було популярним алегоричне трактування Пісні над Піснями.

Зважаючи на все вищесказане, слід зазначити, що у єврейському розумінні немає суттєвої різниці між любов'ю до Бога, до ближнього і чуттєвою любов'ю між чоловіком і жінкою. Поняття «любов» у всіх трьох випадках одне й те ж: ахава.

Любов між чоловіком і жінкою розглядається як виконання Божої волі. Пісня над Піснями навчає тих, хто шукає істину, що романтична, чуттєва любов – це дар і задум Божий для шлюбу, і Господь освячує та благословляє справжню романтичну любов подружжя, яка розвивається в шлюбі на славу Божу.

**Продовження читайте
у наступному номері газети**

Діана КУЗЬМИЧ

А ВИ ЛЮБИТЕ ШОКОЛАД?

*«Яке то солодке слово
Твоє для мого піднебіння,
солодше від меду воно
моїм устам»
(Пс. 119:103).*

Шоколад є невід'ємною частинкою життя багатьох людей... Адже саме його дарують на день народження та різні свята. Саме його найбільше любить чимало дітей та саме з нього роблять різні делікатеси.

Всесвітній день шоколаду відзначають щорічно 11 липня, започаткували це свято французи 1995 року. В Україні цей день найбільш яскраво відзначають у Львові.

Цікаво, що існують особливі космологічні процедури, названі шоколадним обгортанням. Дія на шкіру компонентів спеціального складу абсолютно позитивна і виражається у пом'якшувальному, поживному та зволожуючому ефекті.

Хтось може скуштувати кілька шматочків шоколаду, а хтось просто не уявляє свого життя без нього. Така «солодка» хвороба називається шоколізмом.

«Шоколізм» – залежність від шоколаду. Дослідження наркотичних речовин на психіку показали, що схильність до наркотиків обумовлена формуванням

«незвичайних» медіаторів у людському мозку. Солодкі харчові продукти впливають на організм майже так само як наркотичні речовини. Шоколад стимулює вироблення в головному мозку нейромедіаторів і настрій покращується. Ефект триває недовго – колишній стан упадку сил повертається з сильнішими симптомами. Аналогічно кожна нова порція шоколаду «посилає» імпульси медіаторів, а вони «змушують» нас любити їсти шоколад все більше і більше.

Крім того, в журналі «Гормональні й метаболічні дослідження» доктор Нгуен і його колеги повідомили, що у людей, які з'їли одну стограмову плитку шоколаду, втрата кальцію з сечею збільшилася на 147% й оксалат – на 213% порівняно з показниками тих, хто з'їв стільки ж цукру. Таким чином, шоколад може підвищити ризик утворення каменів у нирках і збільшити втрату кальцію у кістках. Також шоколад порушує контроль

апетиту і характеризується високим вмістом жиру, з якого 50% переходить у калорії.

Думка вчених щодо позитивної дії шоколаду на нервову систему неоднозначна. Багато хто вважає, що шоколад здатний підняти настрій. Лікарі ж стверджують, що не можуть виключити ймовірність того, що шоколад може спричиняти депресії, а не бути засобом від неї.

Не беруся спростовувати ці твердження чи, навпаки, заохочувати вас «солодити» душу» шоколадом при розумових навантаженнях, нервовій напрузі, депресії чи поганому настрою. Проте точно знаю, якщо за будь-якої з цих ситуацій ви звернете до Біблії, то

точно знайдете не лише відповіді на свої запитання, а й облегшення і підтримку, побачите вихід і зможете сказати разом із псалмистом: «Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, солодше від меду воно устам моїм» (Псал. 119:103).

Готуємо разом

МІНІ-ЗАПІКАНКИ З БАКЛАЖАНА

- 1 баклажан
- 2–3 помідора (середнього розміру)
- сіль і часник за смаком
- олія
- майонез
- тертий сир (за бажанням)

Баклажани розрізаємо вздовж (товщина шматочка – приблизно 1 см), солимо та ставимо на 1 годину під прес. Гіркий сік, який виділився з баклажанів, зливаємо. Помідори нарізаємо тоненькими кружальцями. На деко, змащене олією, викладаємо баклажани, трохи солимо, приправляємо часником і майонезом, зверху кладемо помідори, а потім повторюємо все в такому ж порядку. За бажанням можна зверху присипати тертим сиром. Ставимо в розігріту духовку на 15–20 хв.

САЛАТ ВІД ДЖОНА

- 300 г гарбуза
- 1 кисле яблуко
- 1,5–2 ст. л. кедрових горішків (або соняшникових насіння)
- 1–1,5 ст. л. кеш'ю
- 2–3 ст. л. горіхової олії (можна замінити соняшниковою, але спочатку обсмажити в ній трохи подрібнених горіхів)
- 1–1,5 ч. л. цукру
- сік лимона
- сіль

Соняшникове насіння та кеш'ю обсмажити на сухій сковорідці, постійно помішуючи. Гарбуз нарізати великими кубиками та обсмажити на горіховій олії, додати цукор і помішувати до готовності. Кисле яблуко натерти на крупній тертці. Усе змішати, додати насіння, горіхи, полити соком лимона й трохи посолити.

Діана ЦВІРІНКОВА

Модний, але шкідливий

Життя одне,
як його
прожити, –
вирішувати
вам.

Ше 5 чи 10 років тому куріння кальяну вважалося екзотикою й асоціювалося лише з країнами сход. Утім пройшло не так багато часу, і в Міністерстві охорони здоров'я України б'ють на сполох: куріння кальяну таке ж шкідливе, як і куріння цигарок. Воно призводить до багатьох хвороб і негативно впливає на організм.

Яблучний, полуничний, вишневий, кокосовий, асорті, з пелюстками троянд... Існує безліч видів кальянного тютюну від першокласного до простого. Його роблять зі шматочками фруктів, травами або спеціями. Більше того, якщо задатися метою, можна знайти спеціальну курільну суміш, яка зовсім не містить тютюну. На коньяку, на молоті, на шампанському, на воді... Кальян за останні 10 років перестав бути для України східною екзотикою. Вивіски кальян-барів можна побачити у багатьох українських містах. Для їхніх відвідувачів це хороший спосіб поспілкуватися, розслабитися, поліпшити настрій. Ті, хто не може обійтися без кальяну вдома, мають змогу придбати його в магазинах, де коштує такий пристрій від трьохсот гривень і більше.

Завідувач відділу Інституту стратегічних досліджень Міністерства охорони здоров'я України Костянтин Красов-

ський наголошує: куріння кальяну шкодить здоров'ю не менше, ніж інші способи «подиміти». І страждають не тільки кальянокурці, а й ті, хто перебуває поруч. «Тютюновий дим складається з газу та дрібних вдихуваних часток. У кальяні тютюновий дим проходить через воду, яка фільтрує частки, але не фільтрує газ. Проблема в тому, що запах тютюнового диму формують саме ці частки. І коли кальян курять, наприклад, у підвалі, то запаху не відчувається. Та насправді підвал наповнюється газом, у першу чергу – чадним. Саме через це трапляються випадки запаморочень, насамперед, серед персоналу тих барів і кав'ярень, де курять кальяни», – розповідає К. Красовський.

Тим часом прихильники кальяну переконують: таке куріння псує легені набагато менше, ніж цигарки, люлька або сигари. Мовляв, дим тютюну в кальяні, проходячи через рідину в колбі, не просто стає ароматним, він втрачає значну частину шкідливих смол і попелу. Усе це завдяки рідині в кальяні, яка є фільтром. І взагалі, переконують «кальянофіли», дим тут на 95% складається з пари – це не дим цигарок! Почнемо з того, що куріння, будь-то кальяну, трубки, сигари чи цигарок – це вже шкідлива звичка, від якої людина часом не в силах позбутися.

Зі свого боку, Костянтин Красовський переконаний у згубності куріння кальяну

і стверджує, що воно підвищує ризик гепатиту, пародонтозу (захворювання, що вражає тканину навколо коренів зубів) і туберкульозу. В арабських країнах, за даними досліджень ВОЗ, 17% людей, які недавно отримали діагноз туберкульоз, захворіли саме через спільне куріння кальяну, говорить експерт. «Якщо люди, що зібралися покурити кальян, міняють мундштук (у кожного є свій), то воду вони зазвичай не міняють. Якщо ж цей кальян уже покурила людина хвора на туберкульоз, то є велика ймовірність того, що ви заразитесь. Є також випадки зараження гепатитом. А через те, що цей мундштук годинами тримають у роті, може розвиватися і пародонтоз».

Колишній міністр охорони здоров'я України Микола Поліщук говорить, що проблема не тільки в тому, що для українців кальян стає модним і престижним, а в тому, що люди захоплюються ним, не знаючи, на що йдуть. Адже на кожній пачці цигарок можна прочитати, чим загрожує таке куріння, і людина робить затяжку більш-менш усвідомлено. А про кальянокуріння правду знають далеко не всі, стверджує Поліщук, обґрунтовуючи свою думку даними соціологів. «Лише 31% опитаних вважає, що куріння кальяну призводить до серйозних захворювань. Як бачимо, в цьому питанні інформованість населення значно менша, ніж щодо куріння тютюну». Тому ми кажемо: куріння будь-яких тютюнових виробів – сигар, сигарет, люльок, кальянів є однаково шкідливим, і пропонуємо всім припинити вживання будь-яких тютюнових виробів. Життя одне, як його прожити, – вирішувати вам.

3 2 жовтня 2013 р.
щосереди о 20:00
у прямому ефірі

Телеканал «Надія» представляє
програму

Щоб жити, треба спиратися
на довговічні реальності.
Сент-Екзюпері

УДИВИТЕЛЬНЫЕ ФАКТЫ

Реально досліджувати
Потрібно аргументувати
Можна заперечити

Шукайте ТК «Надія» у кабельних мережах
і на супутнику Astra 4A (Sirius):
5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

www.biblefact.info

contact@biblefact.info

contact-hope

Телеканал «Надія» представляє >>>

у прямому ефірі
з 18 жовтня по 1 грудня 2013р.
Пт., Сб., Нд. - 18:00

Истории вечной любви 2

... коли любов стає реальною

Шукайте ТК «Надія» у кабельних мережах
і на супутнику Astra 4A (Sirius):
5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80
+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

www.love.hope.ua

contact@love.hope.ua

contact-hope

Наша адреса:

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корещук
Відповідальний редактор: Яна Хорошун
Над номером працювали: Віліна Меркулова, Мирослав Джулай
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Олена Мехоношина, Ганна Борисовська
Дизайн та верстка: Тетяна Романко
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; **тел.:** (044) 428-84-38

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в
дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а
також право редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошен-
ня, реклама та листи дописувачів друкуються мовою
оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети.
Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідчення про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 від 03.12.2003

